

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-142/17-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/235, urbroj: 401-01/04-17-3 od 9. lipnja 2017., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 4. listopada 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/235, urbroj: 401-01/04-17-3 od 9. lipnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Šibeniku, broj: PPI-DO-6/2017 od 22. ožujka 2017. kojim je odbijen zahtjev za pristup informacijama temeljem odredbe članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15. – dalje: ZPPI).

Tužitelj u tužbi navodi da je rješenjem tijela prvog stupnja odbijen njegov zahtjev za pravo na pristup informacijama, a osporenim rješenjem njegova žalba protiv tog rješenja odbijena. U obrazloženju rješenja se navodi da je proveden ispitni postupak međutim, tužitelj navodi da je počinjena povreda pravila postupka budući da je povodom žalbe tuženik utvrđivao činjenično stanje sukladno odredbi članka 115. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.-dalje: ZUP), a tužitelju nije omogućeno o istome se očitovati čime su povrijeđene odredbe članka 30., 51. i 52. ZUP-a. Navodi da je od ostalih državnih odvjetništava dobio pravovremene i potpune informacije koje je i u ovom slučaju tražio iz čega proizlazi da takva informacija postoji.

Smatra da rješenje nije obrazloženo te predlaže da se nakon održanog ročišta donese presuda kojom se poništava rješenje tuženika i rješenje tijela prvog stupnja.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je osporenim rješenjem detaljno obrazloženo koje su informacije državna odvjetništva obvezna voditi sukladno važećim propisima uz detaljno navođenje propisa na temelju kojih se rješava ova upravna stvar pa nije osnovan prigovor da rješenje ne bi

bilo obrazloženo kako to nalaže odredba članka 98. stavka 5. ZUP-a. Kako je u postupku utvrđeno da državna odvjetništva ne vode informacije na način kako to tužitelj traži to je po ocjeni tuženika pravilno odbijen zahtjev tužitelja jer se ne radi o informaciji kakvu ima u vidu odredba članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI. To što je u postupku koji se vodio po identičnom zahtjevu tužitelja pred Općinskim državnim odvjetništvom u Zagrebu pod klasom: UP/II-008-07/17-01/316 izvršen uvid u način vođenja informacija od strane tog državnog odvjetništva, ne znači da je tuženik utvrđivao neke nove činjenice u drugostupanjskom postupku, odnosno provodio ispitni postupak pa da bi tužitelju bilo povrijeđeno pravo na izjašnjavanje. S obzirom da je u postupku utvrđeno da državna odvjetništva ne vode informacije na način na koji to zahtijeva tužitelj, očito je da se ne radi o informaciji u smislu odredbe članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a. Suprotno navodima tužitelja, ne prihvaća zaključak da se na jednostavan i ekonomičan način može doći do traženih informacija, jer tuženik ne može nalagati prvostupanjskom tijelu da izrađuje analizu vlastitog postupanja, a činjenica što su pojedina državna odvjetništva izrađivala tražene informacije, iako to nisu bila dužna u smislu odredbe članka 18. stavka 5. ZPPI-a, ne dovodi do zaključka da je i prvostupanjsko tijelo bilo dužno postupiti na navedeni način. Posebno ističe kako osporeno rješenje nije doneseno isključivo na temelju postupka koji se vodio pred tuženikom, klasa: UP/II-008-07/17-01/316, nego su u konkretnom slučaju dani jasni i valjani razlozi zbog čega se u konkretnom slučaju ne radi o informaciji u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a. Navodi kako se u konkretnom slučaju radi o neposrednom rješavanju upravne stvari na temelju odredbe članka 50. stavka 1. ZUP-a, jer je na temelju službene evidencije, odnosno upisnika utvrđeno da tijelo ne izrađuje informacije na način koji je to tužitelj tražio. Stoga ne nalazi povrede pravila upravnog postupka na koje ukazuje tužitelj te se poziva na stajalište ovoga Suda izraženo u presudi poslovni broj: UsII-1/16-12 od 18. travnja 2016., prema kojem tijelo javne vlasti nema obvezu grupiranja podataka prema vrsti ili nekom drugom kriteriju, već je dužno omogućiti pristup gotovoj informaciji. Predlaže Sudu da tužbeni zahtjev kao neosnovan odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisan, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

U ovom upravnom sporu sporno je zahtijeva li tužitelj pravo na pristup informacijama koje udovoljavaju pojmu informacije određenom člankom 5. točkom 3. ZPPI-a ili se zahtjev odnosi na izradu analiza i izvješća, odnosno stvaranje nove informacije, zbog čega se takav zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama (članak 18. stavak 5. ZPPI-a). Stoga je sporno je li zahtjev zakonito odbijen prvostupanjskim rješenjem tijela javne vlasti sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a, odnosno sporna je primjena prava pa je Sud spor riješio bez rasprave.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih sudu, proizlazi da je tužitelj od tijela javne vlasti zatražio da mu se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu, koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podноситelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama, koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti. Nadalje, zatraženo je da se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije o tome koliko je tijelo javne vlasti donijelo odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu koje je zaprimljeno u određenom kvartalu u roku i) do 6 mjeseci ii) u roku 6 do 12 mjeseci, iii) u roku

preko 12 mjeseci ili iv) uopće do 31. siječnja 2017. godine nije donijelo odluku te v) u koliko je slučajeva viši državni odvjetnik donio odluku kojom nalaže donošenje odluka u određenom roku.

Zahtjevom se dakle traže podaci vezani uz provedbu odredbi članka 206a. i 206 b. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine, broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13. i 152/14.) i postupanja po kaznenim prijavama odnosno dojavama o počinjenom kaznenom djelu. Tuženik je radi primjene navedenih odredbi i ocjenjujući zakonitost prvostupanjskog rješenja, analizom upisnika koji se vode na temelju Zakona o državnom odvjetništvu (Narodne novine, broj 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.) i Poslovnika Državnog odvjetništva (Narodne novine, broj 5/14. i 123/15.) prihvatio pravilnom ocjenu prvostupanjskog tijela kako bi za dobivanje traženih informacija bilo potrebno izvršiti uvid u svaki pojedini spis te obraditi i analizirati dobivene podatke odnosno ocijenio je zakonitim stajalište prvostupanjskog tijela da se radi o zahtjevu za izradom analize postupanja i donošenja odluka državnog odvjetništva u određenom razdoblju koji se sukladno naprijed navedenoj odredbi Zakona ne može smatrati informacijom. Naime, za predmetnu upravnu stvar je bilo odlučno utvrditi da li zatražena informacija kao takva postoji, jer tijelo javne vlasti nema obvezu grupirati podatke prema vrsti ili nekom drugom kriteriju te nije dužno poduzimati radnje prikupljanja podataka radi stvaranja nove informacije koju već ne posjeduje, već je dužno omogućiti pristup već gotovoj i postojećoj informaciji.

Slijedom navedenog pravilno je tuženik, sukladno ovlaštenju iz članka 116. stavka 1. točke 1. ZUP-a, odbio žalbu protiv prvostupanjskog rješenja kojim je sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI odbijen zahtjev tužitelja za pravo na pristup informacijama jer se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona.

Tvrdnja tužitelja da su mu neka državna odvjetništva izrađivala tražene informacije nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari budući se ne radi o informacijama kakve ima u vidu ZPPI, kako je to već naprijed navedeno iz čega proizlazi da ista nisu bila dužna tužitelju izrađivati iste.

To što je tuženik u drugom predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama izvršio uvid u način vođenja podataka drugog tijela javne vlasti (Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu), prema ocjeni ovog suda, nema značenje provođenja ispitnog postupka u smislu odredbe članka 51. ZUP-a niti izvođenja dokaza radi utvrđivanja činjeničnog stanja u smislu odredbe članka 58. stavka 1. ZUP-a, u kojem slučaju bi tužitelj trebao imati na raspolaganju ZUP-om propisana procesna jamstva na koja se poziva u tužbi.

Pozivanje tužitelja na stajalište tuženika kako se podnositelju zahtjeva za pravo na pristup informacijama trebaju dostaviti podaci kojima tijelo javne vlasti raspolaže, a koje onda podnositelj može sam obraditi, nije primjenjivo u ovom predmetu, jer iz provedenog postupka proizlazi da ni podaci obradom kojih bi tužitelj dobio zahtijevane informacije ne postoje kao gotov podatak, nego je i za to potrebno izvršiti uvid u svaki pojedinačni spis pa podatke izlučiti iz svakog pojedinog spisa.

Također, suprotno navodima tužitelja osporeno rješenje obrazloženo je sukladno odredbi članka 98. stavka 5. ZUP-a i navedeni su potpuni i valjani razlozi koji upućuju na osnovanost odluke tuženika.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 4. listopada 2017.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.